

ЖИВОТ И СМРТ ОЦА МИТРОФАНА МАТИЋА (1911-1941)

И мирно испи своју чашу

Горео је у ватри високе вере и верности српству. У Југославији му се десила зборашка верзија оног чудног српског преумљења: давање до самопоништења. Као и српство у целини, скупо је платио заблуде, своје и туђе. Страдао је мученичком смрћу. Иза њега су остале беседе, песме, хришћански филозофски текстови, проза, и један тихи жар. Снага великог примера. Сваког 11. августа у старом манастиру Чокешина, под Цером, дан је сећања на њега. У прилог том сећању, за наук, и овај темат „Нације” који је приредио историчар Ђорђе М. Србуловић

Књига

ОТАЦ МИТРОФАН МАТИЋ, ЈЕДАН ЖИВОТ, ЈЕДНА ПРИЧА

[У потрази за нашим путем](#)

Кренуо је из велике равнице да тражи Бога у нама. Имао веру и верност, Христа и српство, Цркву и Збор. Никада није раздвајао мисао, реч и чин. Рану и молитву. Људи су то осећали, поштовали и следили га. Управо тај ауторитет у народу комунисти нису могли да опросте младом игуману Чокешине. Многи га данас доживљавају као мученика и светитеља, нарочито тамо под Цером, где почива. О свему томе говори нам и недавно изашла књига др Ђорђа Ђекића, саговорника „Нације”

Разговарао: Ђорђе М. Србуловић

[Цео текст >](#)

Запис

КРЕШИМИР САМОДОЛ О ПОСЛЕДЊЕМ СУСРЕТУ СА МЛАДИМ ИГУМАНОМ
ЧОКЕШИНЕ

[Убојство калуђера Митрофана Матића](#)

Комунистички убица молио је младог игумана да се склони, да не буде ту. А Љотић, његов зборашки старешина, није поверовао и није се сагласио са тим. „Остајте здраво. Ја одох да испијем своју чашу”, рекао је Митрофан својим младим пријатељима и заувек их оставио на једном степеништу у београдској Крунској улици. Између Шапца и Чокешине чекала га је тројка да изврши партијски задатак

[Цео текст >](#)

Путоказ

ОТАЦ МИТРОФАН МАТИЋ О ИЗДАЈИ СКОРОЈЕВИЋКЕ ЕЛИТЕ И КУЛТУРНОМ
КОЛОНИЈАЛИЗМУ

[Друштво разорено туђинштином](#)

Кад је народ херојски збацио једно ропство, политичко и војно, недорасла снобовска елита одмах је ускочила у ново, духовно и културно. Заборавила је вредност онога што има и што је дужна да чува. Банална у својој провинцијалности и подражавању, глумила је један туђи свет, који се и сам увелико распада. Обузео ју је „сатански вихор однарођавања”. Оболели смо од одсуства самопоштовања. Зацарили су кукавичлук и нискост. Томе се мора учинити крај. Паметно, али одлучно

[Цео текст >](#)

Песма

МИЛИСАВ (МИТРОФАН) МАТИЋ

[Чедни шапат девице](#)

[Цео текст >](#)